

Sygn. akt I PK 226/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa J. W.
przeciwko [...] Ośrodkowi [...] w K.
o zadośćuczynienie i odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt III APa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powódki wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 lutego 2014 r.

Zarzucono naruszenie: 1) art. 94³ § 4 k.p. w zw. z art. 415 k.c. i art. 300 k.p. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż zasądzone przez sąd I instancji kwota zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w wysokości 20.000 zł jest adekwatna (odpowiednia) dla powódki, a wszelkie roszczenie ponad tą kwotę byłoby nieuzasadnione; 2) art. 361 § 1, 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie oraz przyjęcie, że w przedmiotowym stanie faktycznym nie zachodzi związek przyczynowy pomiędzy bezprawnym i zawinionym działaniem pracodawcy a szkodą wyrządzoną powódce w zakresie oddalonym przez sąd II instancji; 3) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy faktycznej

rozstrzygnięcia w zakresie oddalenia powództwa w części dotyczącej zadośćuczynienia co uniemożliwiło merytoryczne ustosunkowanie się do wyroku.

Zdaniem wnoszącego skargę jest ona oczywiście uzasadniona. Argumentował, że oczywista zasadność skargi wynika z jednoznacznego naruszenia przez sąd II instancji ww. przepisów przepisy prawa materialnego oraz procesowego.

Pełnomocnik pozwanego wniósł w piśmie zatytułowanym „odpowiedź pozwanego na skargę kasacyjną powódki” o odrzucenie skargi kasacyjnej, ewentualnie o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, w ostateczności o jej oddalenie, a także o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572). Ma to umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r. I UK 295/10, niepubl.). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez wnikania w szczegóły sprawy (por. postanowienie SN z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Spełnienie tej przesłanki możliwe jest wyłącznie przy takim naruszeniu prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub prawniczej (por. postanowienia SN z dnia 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, LEX nr 898439, 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, LEX nr 898318).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie spełnienia tych wymogów. W tej sprawie nie występuje stan oczywistego widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego. Sformułowane w skardze zarzuty

sprowadzają się w istocie do kwestionowania ustaleń faktycznych i ich oceny dokonanych przez Sąd Apelacyjny. Sąd Najwyższy działając jako sąd kasacyjny, stosownie do art. 398¹³ § 2 k.p.c., jest natomiast związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa materialnego w kontekście twierdzenia oczywistości skargi kasacyjnej warto odnotować stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 12 marca 2010 r., III CZP 129/09, LEX nr 583849. Sąd wskazał, że kwestia stwierdzenia istnienia adekwatnego związku przyczynowego jest ustaleniem faktycznym, a nie zagadnieniem prawnym. Zaznaczając jednocześnie, iż rozstrzyga o tym ocena całokształtu okoliczności sprawy. W tej sprawie ocenę tą mógł dokonać sąd rozpoznający sprawę, a nie Sąd Najwyższy w ramach postępowania kasacyjnego.

Z podanych wyżej względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówiono przyjęcia skargi do rozpoznania.

Odnosząc się do wniosku pełnomocnika pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, należy zauważyć, że pismo procesowe wniesione po upływie ustawowego terminu do wniesienia odpowiedzi na skargę kasacyjną nie jest odpowiedzią na skargę kasacyjną (por. wyroki SN z dnia: 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003 nr 9, poz. 120, 14 marca 2003 r., V CKN 1733/00, LEX nr 80249, czy 7 maja 2003 r., IV CKN 113/01, LEX nr 141392). W konsekwencji, nie wywołuje ono skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym (art. 167 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.). Z tej przyczyny nie może być uwzględniony wniosek pełnomocnika pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, zawarty w piśmie określonym jako „odpowiedź pozwanego na skargę kasacyjną powódki”. Pismo to zostało wysłane listem poleconym w dniu 17 lipca 2014 r., po skutecznym doręczeniu odpisu skargi kasacyjnej stronie powodowej w dniu 2 lipca 2014 r., tzn. po upływie terminu do podjęcia tej czynności procesowej.

